

ပန်းသမိုင်း

အချစ်ရင်ထဲထားတတ်ပြီ

အခန်း (၁)

“လှုံ ... ပြန် လာပြီလား”

“အင်း ... မေမေရေ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲတက်ဖို့ ဖိတ်စာပေးတယ် မေမေ၊ လှုံ ... ကိုးတန်းအားလုံးမှာ ပထမရတယ်သိလား”

မျက်နှာလေးပြုံးလျက် လှုံကလဲ့စွာပြောနေသော သမီးကိုကြည့်၍ ပြုံးဖြစ်သည်။ ။

“ပြီးတော့ မေမေရေ ... ပြောရဦးမယ်”

လှုံက လက်ထဲပိုက်ထားသော စာအုပ်တွေ စားပွဲပေါ်ချ ပန်းပေါ်မှ လွယ်အိတ်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်တင်ပြီး မေမေ့ဘေးမှာ ဘုတ်ခနဲထိုင်ချသည်။ ။

“မေမေ”

“ပြောလေ ... မီးလေးရယ်”

“လှုံလေ အင်္ဂလိပ်စာ ထူးချွန်ဆုရတယ် မေမေရဲ့ ၊ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ်အများ ဆုံးမို့ ဆရာမက သီးသန့် ဆုချမှာ ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား သမီး၊ ဝမ်းသာစရာကွယ်”

“ကိုလူကြားရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ ပဲနော်၊ ကိုလူက လှိုကို အင်္ဂလိပ် စာ ပြပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... သမီးရဲ့၊ ညနေကျ ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“အင်း ...”

လှို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လွယ်အိတ်နှင့် စာအုပ်တွေကို ကော က်ယူလိုက်သည်။ ။

“ဒီနေ့ ဖယ်ရီ(ကျောင်းကား) က နောက်ကျလိုက်တာ မေမေရယ် အကြာကြီး စောင့်နေရတယ်”

စိတ်မောသလို လူကြီးဟန်ပန်လေးနှင့် ညည်းတော့ မေမေက ချစ်စ နိုးကြည့်ရယ်သည်။ ။

“လှို ဗိုက်ဆာပြီ ... မေမေ”

လှိုက ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ရင်း မေမေ့ကို အသံပျော့နှင့် ချဲ့လိုက်၏။

“အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ လှိုလေးရဲ့ ”

“ဒါဆို ရေအမြန်ချိုးမယ်၊ ဒီနေ့ စာတွေအများကြီး ကျက်ရဦးမှာ ”

လှိုက မေမေ့ကို မျက်နှာလေးရှုံ့ ရှင်းပြသည်။ ။

“အင်း ... ခဏထိုင်ပါဦး သမီးရဲ့၊ မေမေလဲ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာများ လဲ မေမေ၊ ပြောလေ”

“သမီးလေး ဝမ်းသာစရာစကားပေါ့”

“ဝမ်းသာစရာ ဟုတ်လား”

စာအုပ်တွေနှင့် လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာ တင်းတင်း ပိုက်ထားရင်း စိတ်

ဝင်တစားမေးတော့ မေမေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

“မေမေ မြန်မြန်ပြောနော်၊ လှူက သိချင်တာဆို ချက်ချင်းသိရမှ ”

“ပြောပါ့မယ်ကွယ် ... မေမေမပြောလဲ ညနေကျ သမီးစာသွားသင်ရင် ကိုလူက ပြောမှာ ပါ”

မေမေကပါ လူတင့်ကို လှူခေါ်သလို ကိုလူဟု လိုက်ခေါ်သည်။ ။

“ကိုလူလဲ သိတယ်ဟုတ်လား။ လှူ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ တောင် ပျော်ချင်လာပြီ”

ဖွေးဖွေးဖြူသော သွားကလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ရင်း မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်းလာကာ မေမေစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်မိသည်။ ။

“သမီး အစ်ကိုကြီး လူတင့်ပေါ့၊ စွံသွားပြီ”

“ဘယ်လို မေမေ”

ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလေး ပျက်ယွင်းကာ မေးတော့ မေမေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... သမီး၊ မမသက်မာနဲ့ မောင်လူတင်ကို နှစ်ဘက်လူကြီးတွေ သဘောတူလိုက်ပြီလေ၊ မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့ ဒိတ်ရွေးနေပြီ သမီးရဲ့ ၊ ကဲ ... လှူ မပျော်ဘူးလား၊ လူတင်က အစကဆို သူစိမ်း ခုတော့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်ရတော့မယ်”

လှူ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ၊ သည် အရွယ်က ဟန်လည်း မဆောင်တတ်သေးတာမို့ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း မျက်နှာပေါ်ထင်ဟပ်ကာ ညှိုးရော်သွားရသည်။ ။

“ကဲ ... ရေသွားချိုးချည်၊ ထမင်း စားမယ်ဆို”

“အင်း ...”

စောစောတုန်းကနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ လှုံ့လှုပ်ရှားမှုတော် လေးပင်ထိုင်း မှိုင်းသွားရသည်။ ။

ကိုလူ မမသက်မာနဲ့ ယူတော့မယ်။

ကိုလူ မမသက်မာနဲ့ ယူတော့မယ်။

လှုံ့ ... နားထဲ ပူလောင် အူထူလာရသည်။ ။

ရှိသမျှ အပျော်တွေကို ချက်ချင်း ဆွဲယူပစ်လိုက်သလို ရင်တစ်ခုလုံး ဟာကျကာ ပင်ပန်းမောဟိုက် လာရသည် အထိ။

အခန်းထဲဝင်လာကာ စာအုပ်တွေနှင့် လွယ်အိတ်ကို စာကြည့်စားပွဲ ပေါ်တင်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တုန်ကယင်နှင့် ကြားလိုက်ရတာကို မယုံနိုင်ဘဲ တုန်လှုပ် ချောက်ချား နေရသည်။ ။

ခြေထောက်တွေ ပေါ့ရှုပ်ကာ ရှိမနေတော့သလို ထင်ရလျက် ရင်ခုန် နှုန်းက အဆမတန်ပြင်းထန်လာကာ “ဒုတ် ... ဒုတ်” နှင့် ကြားနေရသလို ပါ။

စာကြည့် စားပွဲဘေးရှိ ခုံတစ်လုံးမှာ ... ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို လက် ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားမိကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူမိသည်။ ။

သည် လိုစကားမျိုးကို လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတာမို့ လှုံ့ကို အလဲထိုး လိုက်သလို နာလန်မထူနိုင်အောင် ရှိသည်။ ။

အချစ်ဆိုတာကို သေချာမခံစားတတ်သော အရွယ်နုလေးမှာ ပင်

ကိုလူကို အသည်းနှစ်အောင် တွယ်တာရပါသည်။ ။

ကိုလူရှိနေလို့ သာ လှုံပျော်နေတာ။ လန်းဆန်းနေတာ။ ကိုလူသည် လှုံဘဝ၊ လှုံကမ္ဘာ။

လှုံ အချိန်တော်တော်များကို ကိုလူသာ အပိုင်ယူထားခဲ့သည်။ ။

လှုံအပျော်အားလုံးသည် ကိုလူဆီမှာ ရှိသည်။ ။

ကိုလူတစ်ဦးတည်းသာ လှုံကို ပျော်စေနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ။

လှုံ လက်ဖဝါးတွေ ပူနွေးစွတ်စိုလာတော့မှ လှုံငိုနေမိပါလားဟု အထိတ်တလန့်နဲ့ သတိဝင်သည်။ ။

ရင်ထဲမွန်းကြပ်မှုက မျက်ရည်အဖြစ် စီးကျလာမှ သာ အနည်းငယ် နေသာသလိုရှိသည်။ ။

ကိုလူရယ် လှုံ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ငယ်ရွယ်လွန်းသော အရွယ်မို့ ဝေဒနာကို အပြုံးမပျက် ခံနိုင်စွမ်းလည်း မရှိပါ။

ကိုလူ ရက်စက်တယ်။

လှုံကို ... လှုံကို မသနားဘူး။

နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ကာ ရင်ထဲဆောင့်တက်လာရသည် အထိ နာကျင်မိတော့ လှုံကိုပဲ ခံစားမှုတိုးရတာ။

ကိုလူ လှုံကိုချစ်ပါတယ်။ လှုံအပေါ် မရက်စက်တတ်ပါဘူး။ အမြဲအလျော့ပေဒ အလိုလိုက်ခဲ့တာချည်းပါ။

လှုံခေါင်းထဲ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေရသည်။ ။

လှုံစိတ်ကို ကိုလူမသိတာပါ။

လှုံကို နားမလည်တာပါ။

လှုံကို ကလေးလိုသဘောထားပြီး ဖြူစင်စွာ ချစ်နေတာ လှုံသိပါတယ်။

လှုံဆိုတာလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ယောင်ရမ်း တွေးကြည့်ဖူးမယ့်ပုံတောင် မရပါဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ လှုံက ခုမှ ဆယ့်ခုနှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ပြီးတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေး အိမ်မှာ ဆို စကပ်လေးနှင့် ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ကလေးလိုနေတုန်း။

ကလေးသာသာလေးကို ဘယ်လိုလုပ် မဟုတ်မဟတ်တွေ စိတ်ကူးပါ့မလဲ။

လှုံ မျက်လုံးလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ညှို့မှိုင်းလာကာ အားငယ်မှုက ရင်ထဲဖြစ်ထွန်းလာသည် ။

တစ်ဘက်သတ်သေချာမှု တစ်ဘက်သက်ပိုင်နိုင်မှုနှင့် မျှော်လင့်ထားသမျှ အကုန်လုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားရပြီဖို့ လှုံရင်ထဲမှာ ဘာကလီစာမှ မရှိတော့သလို ဟာကျသွားရသည် ။

လှုံကတော့ အရွယ်လေးနှင့်မမျှအောင် ကိုလူ့ကို ချစ်လိုက်ရတာ။ လှုံဘဝမှာ ပထမဆုံး စိတ်ကစားခြင်းမို့ ရူးရူးမူးမူးကို ချစ်မိခဲ့တာပဲ ထင်သည် ။

ကိုလူနှင့် တွေ့နေချိန်မှာ လှုံပျော်သည် ။

ကိုလူ့မျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ရင်တွေတဖျတ်ဖျတ်ခုန်ကာ ရှက်စိ

တံတွေ ကြည်နူးစိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ကျရောက်သည် အထိ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုလူခေါင်းလေးပုတ်၊ လက်သီးနှင့်ရွယ်လိုက်လျှင် လှံ ရူးမတတ် ရှိရသည် ။

လှံမြင်ဖူး ကြုံဖူးသမျှ အမျိုးသားတွေထဲမှာ ကိုလူအချောဆုံးဟု လှံ ယူဆထားသည် ။

အနေအထိုင် အပြောအဆိုရော ရုပ်ရည်ရော လှံ့အတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ခဲ့သည် ။

ကိုလူ့ကို တိတ်တိတ်ကလေး ရင်ထဲမှာ ချစ်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

ကိုလူကလည်း လှံ့ကိုချစ်ပါသည် ။

လှံ့ပူဆာတာဆို ချက်ချင်းလုပ်ပေးသည် ။ လှံ့စိတ်ကောက်လျှင် မရမက လိုက်ချော့သည် ။

လှံ့ ငိုလျှင် မျက်နှာကြီးပျက်ကာ ဒေါသဖြစ်တတ်သည် ။

သည် လို ဂရုစိုက်တတ်တာလေးကိုပဲ လှံ့ကို ကိုလူ ချစ်နေပြီဟု လှံ့ တွက်ဆပျော်နေမိတာ။

လှံ့ အထင် လုံးဝလွဲသည် ။

ကိုလူက လှံ့ကို ကလေးဟု စာ သဘောထားခဲ့သည် ။

မမသက်မသည် လှံ့့အစ်မဝမ်းကွဲ။

ကြီးကြီးသန့်၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု။ ကြီးကြီးသန့်က အရမ်းချမ်းသာသည် ။ မမသက်မကလည်း အရမ်းချောသည် ။ လှယဉ်ကျေးမယ်တောင် ရဖူးသည် ဆိုတော့ တော်ရုံ

အမျိုးသမီး လိုက်မမီအောင် သိမ်မွေ့လွန်းသူပါ။

မမသက်မာကို မြင်တိုင်း လှုံ တငေးတမော ကြည့်ရသည် ချည်း။

မျက်နှာလေးရော အပြင်အဆင်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော မမသက်မာကို သိပ်ကိုလှသူပါ။

ပြီးတော့ ဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ မနှစ်တစ်နှစ်ကပဲ မမသက်မာ ကျောင်းပြီးသည် ။

မမသက်မာလို မိန်းကလေးမျိုးနှင့်ယှဉ်လျှင် လှူသည် တကယ့်ကို မဖြစ်စလောက်ဟာလေး။

ဘယ်ဘက်ကမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရပါ။

လှူက ဆယ့်ခုနှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးမထွက်ဘဲ ပိန်သေးသေး ဖြစ်နေသည် ။ အသားလည်း သိပ်မဖြူလှပါ။

လှူကို လှသည် ချောသည် ဟု ပြောမည့်သူမရှိ။ လှူသည် သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ကိုလူကျတော့ တကယ့်ကို လူချောလူသန့် စာရင်းဝင်ပါ။

ကိုလူကို စိတ်ဝင်စားနေသော ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်သော ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိတာ လှူအသိဆုံး။ သို့သော် ကိုလူက တည်သည် ။ ပြတ်သားသည် ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

သည် လို အနေတည်တာကြောင့်လည်း ကြီးကြီးသန့်က မမသက်မာနှင့် သဘောတူတာဖြစ်မည်။

ကိုလူကရော မမသက်မာကို ငြင်းပဲ့မလား။

မမသက်မာလို မိန်းကလေးမျိုးကို ချွေးမတော်ချင်သူတွေ ပေါမှ ပေါ

။ ကိုလူငြင်းလျှင် မိုက်ရာကျသွားမှာ ။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သိပ်ကို တင့်တယ်လိုက်မယ်သော အနေအထားမျိုး
ဟု လှုံငယ်ပေမယ့် တွေးကြည့်တတ်သည် ။

ကိုလူရယ် လှုံ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချရင်း လှုံ စဉ်းစားမရအောင်ရှိသည် ။

လှုံက ဆယ်ကျော်သက်ပေမယ့် သူများ တွေထက် အသိဉာဏ်ပိုသည်
။ အနေအေးသည် ။ စကားနည်းသည် ။

ကိုလူ တစ်ဦးတည်းအပေါ်မှာ သာ ဗိုလ်ကျဆိုးနွဲ့တာ။

ကျောင်းမှာ ကောင်လေးတွေလိုက်စလျှင် လှုံမကြိုက်တတ်ပါ။

ဘယ်ကျောင်းသားနှင့်မှ အရောမဝင်ဘဲ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မော့မော့
ပဲ နေခဲ့တာလည်း ကိုလူ အားကိုးနှင့်ပါ။

တစ်သက်တာလုံး အဖော်အဖြစ် “လူတင်” ဆိုသူကို ရည်ရွယ်ထားခဲ့
သည် ။

လှုံဟာ လှုံတော့ ဟုတ်လှပြီ ထင်ခဲ့သည် ။

အခက်အခဲတစ်ခုရှိလျှင် ကိုလူကို ပြေးပြောလိုက်သည် ။ ကိုလူကလည်း
ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေလည်အောင် ရှင်းပေးတတ်သည် ။

လှုံ ... မကျေနပ်ဘူး။

ကိုလူဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူး။

ဟုတ်တယ် ... လှုံသွားပြောမယ်။

အဖြူအစိမ်းလေးပင် လဲမနေတော့ဘဲ မေမေမသိအောင် လှုံ ခိုးထွ

ကံလာခဲ့သည်။ ။

တစ်လမ်းကျော်မှာ ရှိနေသော ကိုလူအိမ်ကို စိတ်ဆောင်တာမို့ ခဏလေး ရောက်သည်။ ။

“ဟော ... လှိုလေး”

ကိုလူတပည့် “မောင်အေး”ကိုမြင်မှ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားရသည်။ ။

မောင်အေးက ခြံဝင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ ။

“ကိုလူ ... ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ဟောတော့ ... ကြည့်စမ်း။ လှို မေ့နေလိုက်တာ။ ဒီအချိန် ကိုလူ ဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာ လဲ။

“လှို ဒီနေ့လာတာ စောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... စောင့်လိုက်မယ်”

မောင်အေးကို ဒေါသရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခပ်မာမာပြောပစ်ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ။

ဧည့်ခန်းမှာ လှိုတစ်ဦးတည်းထိုင်ရင်း ရင်ထဲတန့်နဲ့နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ။

မျက်စိထဲမြင်ရာ ဆွဲယူ လွှင့်ပစ်ပေါက်ကွဲ ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ လှိုအရွယ်နှင့် ခံစားရသော ဝေဒနာက မမျှပါ။

လှိုဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်။

ဝုန်းဒိုင်းကြဲပစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ပါ ထုရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာတာလည်း မသုတ်ဖြစ်။

ရှိုးကွေ့စ်ထောင့်မှာ ထောင်ထားသော ဖိုတိုစတင်းန်းလေးမှာ ကိုလူ
ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံက ပြုံးရွှင်စွာ ရှိနေသည်။ ။

လှို ရှိုက် ... ရှိုက်ငိုသည်။ ။ ခေါင်းတွေ အုံခဲကိုက်သည် အထိ အားပါး
တရ ငိုသည်။ ။

မောင်အေးကတော့ လှိုရှိရာ ဧည့်ခန်းကို တက်မလာပါ။

လှိုက အမြဲတမ်းလာနေကျမို့ အိမ်သားလိုပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သည် အိမ် သည် အရိပ်သည် လှိုခြေရာ လှိုလက်ရာ လှိုနှင့်မကင်း
သော ဝန်းကျင်ပါ။

လှိုအသံလေး ညံစာစာနှင့် ရှိခဲ့သော အိမ်ပါ။

တစ်ချိန်ချိန် သည် အိမ်ကြီးမှာ လှိုသာ ကိုလူအိမ်ရှင်ကလေးဖြစ်ရမ
ည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တုန်းကတော့ သာယာလိုက်တာ အတိုင်းထက်အ
လွန်။

တစ်ကယ်တမ်းကျတော့ သည် အိမ် သည့်အရိပ်၏ အိမ်ရှင်နေရာသ
ည် ကား မမသက်မာအတွက်။

လှို ဆိုးနွဲ့ခဲ့သော ခိုးကြည့်ရင်ခုန်ခဲ့သော အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်
ထားသော ကိုလူသည် လည်း မမသက်မာအတွက်။

လှို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ လဲ။ ကိုလူ
။ ပြောလှည့်ပါဦး။

လှို ရူးရတော့မယ်။

လှိုကို ဘာလို့ မချစ်တာလဲ။ လှိုကို ဘာလို့ မစောင့်နိုင်တာလဲ။

ကိုလူက ဘွဲ့ရ၊ ရာထူးလည်း ရှိ၊ အသက်လည်း အနောက်မို့ အိမ်
ထောင်ပြုဖို့ အကောင်းဆုံး အရွယ်ဆိုတာ လွန်နားလည်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုလူရယ် ... လွှဲရင်မှာ မီးတောက်နေရပြီ။

ကိုလူ လွှဲအပေါ် မတရားဘူး။ လွှဲရင်ထဲကို မကြည့်တတ်ဘူး။

မကြည့်တတ်တာလား။ မကြည့်တတ်ချင်ယောင်ဆောင်တာလား
တော့ လွှဲမသိဘူး။

လူက အခုမှ ဘာအတွေ့အကြုံတစ်ခုမှ မရှိသေးတဲ့ အရိုင်းလေးပါ။
ကိုလူသဘောထား၊ ကိုလူခံယူချက်၊ ကိုလူစိတ်ထဲကို အပေါ်စီးကနေ
မကြည့်တတ် မမြင်တတ်ပါဘူး။

လူက အငယ်လေ ... ။

ကိုလူကတော့ လွှဲစိတ်ကို တန်းခနဲမြင်အောင် ကြည့်ချင်ကြည့်တတ်
မှာ ပါ။

ကိုလူလို ဟန်ဆောင်မှု၊ ထိန်းချုပ်မှု၊ သိုသိပ်မှုဆိုတာတွေ လွှဲမှ မလုပ်
တတ်သေးပဲ။

ကိုလူရင်ထဲ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ လွှဲမှ မကြည့်တတ်ခဲ့ဘဲ။ လွှဲ မြင်
သာ သိသာအောင်လည်း ကိုလူကမှ မနေဘဲ။

လွှဲ လှုပ်ခတ်ကြည်နူးနေတာလေးတော့ ကိုလူသိမှာ ပါ။

သိရက်သားနဲ့ များ ကိုလူရယ် ... ။

လွှဲ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည် ။ ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်ချသည် ။

လွှဲလို မိန်းကလေးမျိုးကို ကိုလူ ဘယ်လက်ထပ်ချင်ပါ့မလဲ။ မမသက်
မာလို အစစပြည့်စုံသူကိုသာ ရွေးချယ်မှာ ပေါ့။

လှုံ ကိုယ့်အနေအထားကို ကိုယ်နားလည်လာရသည်။ ။

သူစာပြပေးနေရသည့် ကလေးသာသာ ကောင်မလေးကို ကိုလူလို
အရည်အချင်းရှိသူက ဘယ်မိုက်မဲစွာ စဉ်းစားပျံ့မလဲ။

လှုံ့ထက်သာတာ လှုံ့ထက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာလေးတွေ
ကိုလူမှာ ပြည့်နေတာပါ။

မမသက်မာဆို ပူပူနွေးနွေး လှယ်ဥကျေးမယ် ဖြစ်ဖူးထားတာ။
ကြီးကြီးသန့်ကလည်း လိုလိုလားလား ရှိနေတာ။

ကိုလူအတွက် သည် လောက်အဆင်ပြေတာ ရှိဦးမလား။

လှုံ ပြိုင်စရာမလိုဘဲ အပြတ်အသတ်ရှုံးပါတယ် ကိုလူ။

ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ အရည်အချင်းတောင် လှုံမမှီပါဘူး။

အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ လည်း ကိုလူကို ယှဉ်မလှရဲပါဘူး။ ကို
လူထက် ကိုးနှစ်နီးပါးငယ်နေတာ လှုံအပြစ်လား၊ လှုံ ဖန်တီးခဲ့တာလား။

အရွယ်ကွာတာမို့ အတန်းပညာရော အတွေးအခေါ်ရော ကွာသင့်သ
လောက် ကွာနေတာရော လှုံအပြစ်လား။

ကိုလူဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အသင့်ဆုံးအရွယ်ရှိနေချိန်မှာ လှုံဟာ က
လေးသာသာ။

ဒါတွေ လှုံလုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုလူရယ်။

လှုံမှာ မမသက်ထားထက် သာတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။

မေတ္တာတရားပါ။

လှုံ ကိုလူ့အပေါ်ထားတဲ့ လေးနက်သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာမျိုးကို ကိုလူတစ်သက်လုံး ဘယ်မိန်းမဆီကမှ မရနိုင်ပါဘူး။

လှုံ ကိုလူ့ကို ချစ်တယ်။

နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကို မြတ်နိုးရပါတယ်။ တစ်မိမိမိ ရင်မှာ ခံစားပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် မူးမေ့မတတ် ချစ်ရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် လှုံအသည်းတွေ တစ်စစ ကြွေရပါပြီ ကိုလူ။

ကိုလူပေးတဲ့ ဝေဒနာက လှုံ့နှလုံးသားနုကို ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရစေပါပြီ။

ဆယ်ကျော်သက် မနူးမနပ်အရွယ် စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်ဆိုတာ လှုံ့ မငြင်းပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုလူရယ် ... လှုံမေတ္တာက ကြီးမားသလောက် နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းလွန်းပါတယ်။

လှုံ့ကိုယ် လှုံ့ပဲသိပါတယ်။

ကိုလူ့ကို တိတ်တဆိတ် ငေးမောရင်း ရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာရဖူးတဲ့ အကြိမ်တွေ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ။

လှုံ ... ခံစားရပါပြီ ကိုလူ။

မမသက်မာနဲ့ ကိုလူ့ကို လှုံ့ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ကြီးကြီးသန့်ရယ်။ လှုံ့အသည်းကို နှုတ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ဖန်တီးဖို့ ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးရလိုက်သလဲ။

ဝမ်းသာစရာ စကားတဲ့ လား မေမေ။

ကိုလူနဲ့ မမသက်မာ မင်္ဂလာဆောင်မှာ လှုံက ပျော်ရမတဲ့ လား။

လှုံ့ကို ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲ ဇောက်ထိုးပစ်ချလိုက်သလို ခံစားစေရမယ်ဆိုတာ မေမေ မသိရောလား။

လှုံ ရည်မှန်းချက်ကြီး ယိုင်လဲကျရပြီ။

လှုံ ကိုလူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။

ကလေးချစ်မို့ မေ့လွယ် ပျောက်လွယ် မထင်ပါနဲ့ ။

ကိုလူ တစ်ဦးတည်းကိုပဲ လှုံ ချစ်ခဲ့တာပါ။

လှုံ အခုတက်နေတဲ့ ဝိုင်းမှာ ကောင်လေးကိုးယောက်၊ လှုံ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ နဲ့ လှုံ သက်တူရွယ်တူ၊ သူတို့ တွေလည်း ချောကြတာပါပဲ။

စိတ်ကစားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဆို သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုလည်း လှုံ ချစ်မိသင့်တာပေါ့။ အနေနီးစပ်တာပဲလေ။

လှုံ ရင်ထဲက မေတ္တာကို လှုံသာ သိပါတယ်။

အနေနီးလို့ စိတ်ကစားတာမျိုး ပြီးပြီးရော မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒါတွေ လှုံ ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမလဲ။

လှုံ့ စကားတွေ ဘယ်သူယုံမှာ လည်း ။

ကိုလူရယ် ... လှုံ့ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ မြင်တတ်စမ်းပါတော့။

သိသိချည်းနဲ့ လည်း မသိသလို မနေလိုက်ပါနဲ့ ။

လှုံ့တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ဖူးတဲ့ အချစ်ကို ပစ်စလက်ခတ် အဖြစ်မခံပါရစေနဲ့ ။

ကိုလူရယ် ... လှုံ့ ချစ်တတ်တာ နားလည်ပါ။ စာနာပါ။ လှုံ့ လန့်သွားရသည် ။

ကိုလူ ပြန်ရောက်လာရင် ဘာပြောရမလဲ။

လှုံ့ ဘာလာလုပ်တာလဲဆို ဘယ်လိုပြန်ဖြေမလဲ။

လှုံ့ ငိုရှိုက်ထားတာ တွေ့သွားရင်ရော။

အို ... ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

လှုံ့က မိန်းကလေး။

ကိုလူ မင်္ဂလာဆောင်မှာ မျက်ရည်နှင့် လာတားရအောင် လှုံ့က ကိုလူ့ ချစ်သူမို့လား။

ကိုလူက လှုံ့ကို ဘာစကားတစ်ခွန်း ကျွံ့ခဲ့ဖူးသလဲ။ လှုံ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူအမ်းလာရသည် ။

လှုံ့ မှားပြီ။

တကယ်ဆို သည် လို လှုံ့ မလာသင့်ဘူး။

ကိုလူနဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ လှုံ့အစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲ။

သူတို့ မင်္ဂလာပွဲ လှုံ့ကြောင့် ပျက်သင့်သလား။

အဟင်း ... လှုံ့ကြောင့်ရော ပျက်မတဲ့ လား။

ကိုလူ့လို လူမျိုးက လှုံ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ့မင်္ဂလာပွဲကို ပျက်မတဲ့ လား။

လှုံသာ ကိုလူ့ဘဝအတွက် အဲဒီလောက် အရေးပါခဲ့ရင် သည် မင်္ဂလာ
ကိစ္စ သည် အခြေအနေတောင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး။

လှုံ ... ခေါင်းအေးအေးထားစမ်း။

တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ မေတ္တာကို ပေါ့ပျက်ပျက် တန်ဖိုးမဲ့အောင် လုပ်ပစ်
မှာ လား။

ကိုလူကိုယ်တိုင် လှုံဘက်မှာ မရှိတာ နားလည်စမ်း လှုံ။

လှုံရယ် ... မိုက်လိုက်တာ။

စွတ်တရွတ် ထွက်လာရတယ်လို့ ။

တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုလူရှိမနေလို့ သာ။

လှုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ကာ အားပေးရင်းပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည် ။

ယဉ်ပါးနေသော ဧည့်ခန်းလေးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း ကြေကွဲမှု
က ဆို့တတ်လာသည် ။

လှုံ မြို့သိပ်ပါမယ်။ ကိုလူ့ကို ချစ်မိတဲ့ လှုံနှလုံးသားကို လှုံ ဆုံးမအပြ
စ်ပေးပါမယ်။

မတန်မရာတွေ လှုံမမှန်းတော့ပါဘူး။

တန်ရာတန်ရာ ကိုယ့်အဆင့်မှာ ပဲ လှုံနေပါမယ်။

ကိုလူဟာ လှုံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတန်တဲ့ အမြင့်က လူတစ်ယောက်ပါ။

လှုံ သဘောပေါက်ပါပြီ။

လက်လျှော့ အရှုံးပေးပါပြီ။

ဒေါသတွေ ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူချင်စိတ်တွေက အရှက်တရားအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်ရပြီးသည့်နောက်မှာ ရင်ထဲကို အားငယ်ကြေကွဲခြင်း ယူကျုံးမရ လစ်ဟာခြင်းတွေက မချိမဆန့် နေရာယူလာသည်။ ။

အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လှုံ့မလုပ်တော့ပါဘူး။ လှုံ့အချစ်ကို ကိုလူမသိ တာလား။ မသိချင်ယောင် ဆောင်တာလား။ လှုံ့ မမှန်းတတ်ပေမယ့် သိ အောင်လည်း လှုံ့ မကြေညာတော့ပါဘူး။

ကိုလူထားခဲ့တဲ့ နေရာလေးမှာ ပဲ လိမ်လိမ်မာမာ နေပြရင်း လှုံ့အချစ် ကို သက်သေတင်ပါ့မယ်။

“ဟာ ... ပြန်တော့မလား လှုံ့လေး၊ ကိုလူလာတာ မစောင့်တော့ဘူး လား။”

“ဟုတ်တယ်။ မစောင့်တော့ဘူး၊ ကိုလူလာရင် ပြောပေးပါ။ ဒီည လှုံ့ စာလာမသင်ဘူးလို့ ၊ အဲဒါလာပြောတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“လှုံ့ မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်း ကျူရှင်တစ်ခုမှာ စာမေးပွဲရှိလို့ ဒီည အဲဒီ ဘာသာရပ်ကို ကျက်ရမှာ မို့ပါ။ သေချာပြောပြလိုက်နော်”

ရင်ထဲရှိသမျှ မျိုသိပ်ဟန်လုပ်ရင်း အပြုံးတစ်စနှင့် ပြောရသည်။ ။

လှုံ့ ဒီနေ့ လူကြီးဖြစ်ပါပြီ ကိုလူ။

မကျေနပ်တာ တစ်ခုကို ဘွင်းဘွင်းပြောပြီး စူဆောင့်ခွင့်ကို ဒီနေ့မှာ ပဲ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရပါပြီ။

လူကြီးတစ်ဦးလို သင့်မသင့် ချိန်ဆတွေးတော ဆင်ခြင်တတ်ခြင်းကို လှုံ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရရှိဖူးပါပြီ။

လှုံ့ နှလုံးသားလေးလည်း မနေ့ကနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတူတော့ပါဘူး။ မနေ့တစ်နေ့တုန်းက အပျော်မျိုးတွေ လှုံ့ တစ်သက်တာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

မမသက်မာနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုကတည်းက လှုံ့နဲ့ တစ်သက်လုံး ဝေးကြတော့မှာ ။

လှုံ့မှာ မျှော်လင့်ချက် အကြွင်းအကျန်လေးတောင်မရှိတော့ပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ဆီးကြိုဆူသည် ။

“ရေချိုးမယ်၊ ထမင်းစားမယ်ဆို ဘယ်သွားနေတာလဲ”

မေမေ့အမေးကြောင့် လှုံ့ငိုငင်တွေသွားရပြီး ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

သို့သော် ... ခဏဆိုခဏလေး။ ချက်ချင်းပဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ကိုလှုံ့ အိမ်သွားတာပါ မေမေရဲ့ ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျူရှင်မှာ စာမေးပွဲရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ စာတွေ ဒီညကျက်ရမှာ ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ညဘက် ကိုလှုံ့ဆီမသွားတော့ဘူး၊ အဲဒါ မောင်အေးကို သွားပြောတာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရေချိုးတော့၊ ပြောမသွားဘူး အမေကို စိတ်ပူအောင်”

“မေမေကလဲ လှုံ့လေးကို စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ လိမ္မာပြီးသားပါ ...”

လှုံ့က စိတ်ကောင်းဝင်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ‘လှုံ့လေးက’ ဟု ချဲ့နဲ့ ပြောတတ်သည် မို့ မေမေက ဆူဖို့ မေ့လျော့ကာ ချစ်စနိုးလေး ပြုံးသွားရသည် ။

လှုံ့ မေမေရှေ့မှ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်လာကာ ကျောင်းဝတ်စုံဖြူစိမ်းလေးကို ချွတ်သည် ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ အကြာကြီး ရေစိမ်ချိုးပြီး ငိုနေမိသေးသည် ။

တိတ်တဆိတ် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကိုလူ့ကို ခိုးချစ်မိနေခဲ့ခြင်းဟာ တစ်ဦးတည်း တိတ်တဆိတ် ငိုရှိုက်ဖို့ ဘဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ လှုံ့မတွေးတတ် ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီလို ကြိုသိခဲ့ရင် လှုံ့ပုန်းနေမှာ ပါ။ ကိုလူနဲ့ မတွေ့အောင် အဝေးကြီးကို ရှောင်ထွက်သွားမှာ ပါ။

အခုတော့ ...

လှုံ့ ကံဆိုးပါတယ် ကိုလူရယ်။

မေမေ တံခါးလာထုမှ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်ပြီး အဝတ်အစားလဲသ ည့် ။

အကြာကြီး စိမ်နေတာမို့ တအားချမ်းသွားကာ ဆွယ်တာအနက် လေးကိုပါ ဝတ်လိုက်ရသည် ။

ရေနဲ့ စိုကပ်နေသော ဆံပင်ကို ခြောက်အောင်သုတ်ဖို့ လှုံ့စိတ်မပါ။

ခုတင်ပေါ်ခွေကာ ငြိမ်နေချင်မိသည် ။

ထမင်းစားတော့လည်း စားမဝင် လည်ချောင်းမှာ နင်နေသည် ။ ငို ထားတာ မေမေ ရိပ်မိမှာ လည်း စိုးသည် ။ ခေါင်းထဲ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ လာတာလည်း မေမေ့ကို မပြောဘဲ ကြိတ်ခံသည် ။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ဟန်မပျက်ခါတိုင်းလိုဘဲထိုင်၊ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့် ချထားကာ ငြိမ်နေပေမယ့် ဘာတစ်လုံးမှ မျက်စိထဲမမြင်။ ခေါင်းထဲမ ရောက်။ ဒီလောက် ဆိုးပေလွန်းသော ဝေဒနာကို တစ်သက်နှင့် တစ်ကို ယ် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့ပါ။

“သမီးရေ ... လှုံ့ ကိုလူလာတယ်”

မေမေ့ သတင်းစကားကြောင့် လှုံထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ။

မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး ကိုလူရယ်ဟု တွေးသော်လည်း လက်က စာအုပ်ကိုပိတ်၊ စာကြည့်မီးခလုတ်ကို လှမ်းပိတ် လူက မတ်တပ်ရပ်မိလျက် သား။

ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကာ ဧည့်ခန်းလိုက်ကာစကိုမ၊ ဖယ်ထွက်ပြီး မေမေနှင့် စကားပြောနေသော ကိုလူ့နောက်ကျောကို အသက်မဲ့သူလို ရပ်ငေးနေဖြစ်တာ အကြာကြီး။

‘ဆုံးရှုံးရပြီ’ ဆိုသောအသိက မျက်ရည်ကိုဖြစ်စေသည်။ ။ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပစ်ရင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိသာဖို့ လှုံ ကြိုးစားနေရသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်သွေ့ကာ ရင်တစ်လျှောက်လုံး ပူလောင်နေတာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ချောလိုက်တာ ကိုလူရယ် ...

မပိုင်ဆိုင်ရတော့ဘူးဆိုမှ ပိုပိုပြီး နှမြောစရာတွေ ရှာတွေ့လာသည်။ ။ မမသက်မာ သိပ်ကိုကံကောင်းမှာ ပါဟု အားကျစိတ်လေးနှင့် တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ ။

ကိုလူနှင့် မေမေရှိရာ တစ်ရွေ့ရွေ့တိုးသွားကာ ကိုလူထိုင်နေသော ခုံဘေးမှာ ရပ်သည်။ ။

“လှုံ ... ဒီနေ့ အပျင်းထူတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ စာကျက်နေတာဆို”

ကိုလူကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ အပြောင်းအလွဲမရှိ ချိုသာနူးညံ့စွာ စကားဆိုလာသည်။ ။

“ကိုလူ့ကို ဘာကျွေးမှာ လဲ၊ ဆုတွေ မနိုင်မနင်းရမှာ ဆို၊ ကိုလူ လိုက်သယ်ပေးရမလား။”

လတ်ဆတ်နွေးထွေးသော အပြုံးက လှုံ့ရင်ကို အင်အားဖြစ်စေခဲ့တာ ဟိုးကတည်းကပါ။

ကိုလူ့အားပေးမှု၊ သင်ပြမှုနဲ့ လှုံ့ဟာ အင်္ဂလိပ်စာတော်သူအဖြစ် ကျောင်းမှာ ဆရာတိုင်း သိလာရသည် အထိ။

ကိုလူ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကိုလူ့ စကားလုံးတိုင်းကို ရင်ထဲအထိ တန်ဖိုးထားမိတာကြောင့်လည်း ကိုလူသင်ထားသမျှ မှတ်မိနေကာ ခေါင်းထဲအသည်းထဲ တစ်ခါတည်း စွဲနေရသည် ။

ကိုလူ့အကြည့်က လှုံ့ကို လုံခြုံအားတက်စေသည် ။

ကိုလူ့အပြုံးက လှုံ့ကို နွေးထွေးကြည်နူးစေသည် ။

ကိုလူ့စကားတွေက လှုံ့ကို သွက်လက်ရွှင်ပျစေသည် ။

ကိုလူ့ အကြင်နာတွေသာရမည်ဆို လှုံ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဘယ်လောက် ပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းလိုက်မလဲ။

တစ်ချိန်ချိန် ကိုလူ့ အကြင်နာကို လှုံ့ပဲ ရရမည်ဟု ကျိန်းသေ တွက်ထားမိတာလည်း အမှန်ပါ။

လှုံ့နှင့် ကိုလူ အရမ်းပြေလည်မှုရှိသည် လေ။

“လှုံ့ ... လာထိုင်လေ။ ဘာလဲ စာတွေအတွက် စိတ်လောနေလား။ ကိုလူလာတာ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီလား။”

လှုံ့ ဖွဖွပြီးရင်း ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။

ခါတိုင်း သည် လို သူစိမ်းဆန်ဆန်မေးလျှင် စိတ်ကောက်ရန်လုပ်နေ

ကျ။

သည် နေ့တော့ လှုံ့ရင်မှာ အင်အားမရှိ။

“အန်တီက အထူးအဆန်းပဲဗျို့၊ ပြုံးလို့ ပါလားဗျာ”

ကိုလူက အံ့ဩသလို အော်သည် ။

လှုံ ပြုံးတုံတုံလေး ဖြစ်လာရသည် ။

“ဧည့်ခံပွဲကို ဘယ်မှာ လုပ်မလဲ”

မေမေက ဖြတ်မေးတော့ ကိုလူမျက်နှာပူသလို ဖြစ်သွားကာ ...

“သမ္မတမှာ ပါ” ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည် ။

ကိုလူအမူအရာကို မမှီတ်မသုန် အကဲခတ်နေရင်း တဆစ်ဆစ် ရင်
ထဲ ခံစားလာရသည် .

ဪ ... ကိုလူက စိတ်ပါလက်ပါပဲကိုး။

လှုံ့ ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“လှုံ့ရော ... အဝတ်အစားချုပ်ထားနော်၊ ကိုလူဝယ်ပေးမယ်ကွာ၊ အ
မှတ်တရ ကြားလား”

လှုံ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်မိ၏။

လိမ္မာနေလိုက်တာကွာ.....

ကိုလူက လှုံ့ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးဖိချသည် ။

“ကိုလူတို့ နဲ့ လာနေမလား”

လှုံ့ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြုံးရင်း ခေါင်းရမ်းပြဖြစ်သည် ။

“လာနေပါလားကွာ၊ ကိုလူ အနီးကပ် ပြပေးနိုင်တာပေါ့ ...”

“ရပါတယ် ကိုလူ၊ အင်္ဂလိပ်စာကို လှုံ အတော်ပိုင်နေပါပြီ၊ ကိုလူ့ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ လှုံဆုရတာလဲ ကိုလူ အသင်ကောင်းလို့ ပါ။”

“ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ၊ လှုံကြိုးစားတာလဲ ပါမှာ ပါ”

ကိုလူက လှုံ့ကို တစ်ပြန် ချီးကျူးနေသည်။ ။

“ကြိုးစားနော် လှုံ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်အောင်”

“လှုံ ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့ လဲ လှုံ”

“လှုံ ဝါသနာ မပါလို့ ပါ”

“ဒါဆို ... ဘာလုပ်မလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့ မစဉ်းစားရသေးဘူး”

“ဆရာဝန်ဆို ကောင်းတာပေါ့”

“လှုံဟာ ကောင်းတာတစ်ခုပဲ ကြည့်တတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

လှုံ့စကားကို ကိုလူက ပြုံးသည်။ ။

“လှုံ ငယ်သေးလို့ ပါ”

ကိုလူ့စကားက လှုံ့ကို အောင့်သွားစေသည်။ ။

“လူတိုင်းက ကောင်းတာကိုပဲ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ရွေးတတ်ကြတာပါ

”

“အင်းလေ .. အဲဒါဆို လှုံ အများကြီးလိုသေးတာပေါ့၊ လှုံကတော့ ကိုယ့်စိတ်သန်ရာကိုပဲ ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစားထားမိတယ်”

လှိုက ပြိုင်ငြင်းချင်ပုံမရဘဲ အလျှော့ပေးလေသံလေးနှင့် ပြောတော့
ကိုလူက စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်လာ၏။

လှိုလေ မမသက်မာအရွယ် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို
ချက်ချင်းဖြစ်သွားချင်လိုက်တာ။

အဲဒါဆို ကိုလူကို လှို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် တစ်သက်လုံးရမှာ ။

လှိုအရွယ်က ကလေးသာသာပေမယ့် ကိုလူကို စွဲမက်မိတဲ့ စိတ်က
မမသက်မာထက် မသာလျှင်တောင် လျော့မှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

“လှို သန်ဘက်ခါ စနေနော်၊ လှို ဘယ်အချိန် အားလဲပြော”

“ဘာလို့ လဲ ကိုလူ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားရအောင်လေ”

“ဟင့်အင်း ... လှို စာတွေကျက်ရဦးမှာ ”

တစ်ခါမှ မငြင်းဘူးဘဲ ငြင်းပစ်ရတာ လှိုစိတ်မကောင်း။

ကိုလူနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေပါရစေတော့ရှင်။

လှိုရင်ထဲက အနာကို ကိုလူတစ်နည်းနည်းသိသွားမှ စိုးပါတယ်။

လှိုကိုလှိုလည်း သည့်ထက် ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး။

ကိုယ်ကလည်း ကြိုက် မတည့်လည်း မတည့် စားလို့ လည်း မရဘဲ
အစားတစ်ခုကို မျက်စိရှေ့ အနီးဆုံးနေရာမှ မြင်နေရရင်တောင် လူဆို
တာမျိုးက ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ဇွတ်မှိတ် စားပစ်ချင်တာမျိုးပါ။ အချစ်ဆို
တာ အဲ့ဒီထက် အများကြီး နက်ရှိုင်းပါတယ်။ လှိုစိတ်ကို လှိုစိတ်မချပါ
ဘူး။

ကိုလူအနား အမြဲရှိနေရင် လှို ပွင့်ထွက်မိမှာ စိုးပါတယ်။

အရာရာဟာ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ ကိုလူရယ်။

လှုံ မျက်လွှာချရင်း စားပွဲပြင်ကို ဖောက်ထွက်သွားမတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

ကိုလူကတော့ လှုံငြင်းစကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်ရုံလောက်သာ အံ့ဩမှုပြပြီး စကားစပြတ်သွား၏။

လှုံနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုလူတကယ်ပဲ သွေးအေးလွန်းတယ်နော်။

“ကိုလူ လှုံ စာသွားကျက်တော့မယ်၊ မေမေ ဖေဖေတို့ နဲ့ စကားပြောနော်”

“အိုကေ ... ရတယ်၊ သွားကျက်ပါ”

ကိုလူခေါင်းအညိတ်ကို စောင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ရပ်မိတော့ ဆွဲဆောင်မှုနည်းပါးလှသော ငေးကြည့်ချင်စရာမကောင်းသော ပိန်ပါးပါးသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မှန်ထဲမြင်ရသည် ။ ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကလေးကလည်း လှုံ့ မျက်နှာသေးသေးကို ပိုအရုပ်ဆိုးစေသလိုပါ။

လှုံနဲ့ ယှဉ်မယ် ဆိုရင်တော့ မမသက်မာဟာ လမင်းကြီးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာ ပါ။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ရှည်မျောမျောလေးကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်သည် ။

စာရွက်ထောင့်မှာ နေ့စွဲကလေး ဦးဆုံးရေးပြီး ဘောလ်ပင်ကလေး ထောက်ကာ ဘာရေးရမှန်းမသိ ဖြစ်မိသည် ။

မျက်ရည်နှစ်စက်က အလိုက်မသိစွာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပေါ် ပေါက်ခနဲ

ကျသည် ။

ကိုလူရယ် ... မျက်ရည်နဲ့ စတဲ့ ဒိုင်ယာရီပေါ့နော်။

လှုံ သက်ပြင်းမောနှိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပဲ ချရေးလိုက်သည် ။

ကိုလူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်။

မမသက်မာနဲ့ တဲ့ ။

လှုံ့ရင်မှာ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ လှုံသာ အသိဆုံးပါ။

လှုံ့မှာ အသည်းမရှိတော့ဘူး။

လှုံ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ လှုံ မရေးတတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုလူ့ကို လှုံချစ်တယ်။

ဘယ်သူနဲ့ မှ လက်ထပ်စေချင်ဘူး။

လှုံပဲ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

လှုံလေ ကိုလူ့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ဖူးတာပါ။

လှုံ အရမ်းကြေကွဲရပါပြီ။

လှုံ မမျှော်လင့်ဘူး ကိုလူရယ်။

သည် အဖြစ်ကို ကိုလူ မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

သိရက်သားနဲ့ လှုံ့ကို ဥပေက္ခာပြု ရက်စက်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လှုံ ကျေနပ်ပါတယ်။

ကိုလူ ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား။

မမသက်မာက ကိုလူ့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်တစ်ဦးလို့
ယူဆတယ်ဆိုတာ လှုံသိတယ်။

လှုံ ကိုလူ့ကို ချစ်တာ ...

ချစ်တာ သက်သက်ပါ။

ရွေးချစ်တာ၊ ဦးနှောက်နဲ့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။

အဲဒါတွေလည်း လှုံ မတတ်သေးပါဘူး။

တစ်ခုတော့ စိတ်မကောင်းဘူး ကိုလူရယ်။

လှုံလေ လှုံချစ်ရတာတွေ ကိုလူ သိစေချင်တယ်။

အစစအရာရာ ကွာဟချက်တွေ ရှိနေလို့ ။

လှုံကို ကိုလူမရွေးချယ်ခဲ့ပေမယ့် ...

လှုံကတော့ လှုံနဲ့ ကိုလူကြားမှာ ...

ဘယ်လို ကွာဟချက်ပဲရှိရှိ ...

ချစ်နေမှာ ပါ ...

တစ်သမတ်ထဲ ငြိမ်သက်နေမယ့် ...

ရင်ထဲက အချစ်ကို ...

ကိုလူ တန်ဖိုးထားလည်း ...

လှုံကတော့ ...

မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားနေမိမှာ ပါ။

ရေးချင်တာတွေ လျှောက်ရေးလိုက်ရမှ လှုံ့ရင်ထဲ ပေါ့သွားသလိုရှိသ

ည် ။ စာမေးပွဲတောင် လှုံကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်ပါ့မလား ကိုလူရယ်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲ ပြန်ထည့်သည် ။

စာကြည့်မီးလေးကိုပိတ်ကာ လှုံ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည် ။

လှုံ့ဘဝမှာ အရာရာဟာ ကိုလူနဲ့ မကင်းခဲ့ပါဘူး။

အရပ်လေးပါတဲ့ စာကြည့်မီးချောင်းကလေးကအစ လှုံဆိုးထားတဲ့ လက်သည်းဆိုးဆေး လိမ္မော်ရောင်လေးအဆုံး ကိုလူ့ကို သတိတရ ဖြစ်နေစရာချည်းပါ။

“လှုံ ...”

“ရှင် ...”

“ဒီမှာ စာကြည့်စားပွဲရှေ့နံရံကို ဒီအတိုင်း မထားရဘူး။ ဒီဘက်မှာ ကမ္ဘာ့မြေပုံကပ်၊ ဟိုဘက်မှာ မြန်မာ့မြေပုံကပ်၊ အမြဲလည်း ကြည့်ရမယ်နော်၊ ဒါမှ မျက်စိထဲ အလွတ်ရနေမှာ ” ဟု ဆိုကာ မြေပုံတွေ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ကပ်ပေးခဲ့တာတွေ။

“အက်ဆေး (စာစီစာကုံး) ဆိုတာ ကျက်ရတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ရေးတတ်အောင် ကြိုးစားရမှာ ၊ အလွတ်ကျတ်ရင် ဘယ်နှစ်ပုဒ် ကျက်နိုင်မှာလဲ၊ ဦးနှောက်စားတယ်။ ဘာအကြောင်းလာလာ အချိန်မရွေး ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဥပမာ ... မိုင်စစ်စတား (ကျွန်ုပ်၏ ညီမလေး) ဆိုပါတော့။ ကိုလူက လှုံ့အကြောင်းတွေ လျှောက်ရေးမှာ ပဲ၊ တစ်ရှည်တစ်လျား ရေးစရာတွေ ပေါ်လွန်းလို့ ဖတ်ပေးရမယ့် ဆရာတောင် မျက်စိညောင်းသွားဦးမယ်”

“ကိုလူက တော်တာကိုး”

“လှုံလဲ တော်ရမယ်” ဟု အမိန့်ဆန်ဆန် ဆိုခဲ့ဘူးတာတွေ။

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း၊ ရေးလိုက် ဖျက်လိုက် ညစ်ပတ်နေတာပဲ၊ ရှုပ်ပွနေပြီ၊ အသစ်ပြန်ရေးကွာ” ဟု ဆိုတုန်းက လှုံ နှုတ်ခမ်းစူတော့

“စည်းကမ်းရှိတယ်၊ သေသပ်တယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း လေ့ကျင့်သင့်တဲ့ အကျင့်ကောင်းတွေ၊ လှုံလဲ လေ့ကျင့်ရမယ်” ဟု အသေးစိတ် သွန်သင် ဆုံးမခဲ့ဖူးတာတွေ။

“ရော ... လှုံအတွက် ဘတ်ဒေးကတ်၊ မနက် လှုံမွေးနေ့မဟုတ်လား” ဟု မမေ့မလျော့ ပေးခဲ့ဖူးတာတွေ။

“ဒီစာအုပ်ဖတ်၊ ပြီးရင် ကိုလူ့ကို ပြန်ပြောပြ၊ ဘယ်လို ခံစားရတာလဲ ပါ ပြောနော်” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်တွေ ယူလာပေးပြီး ဖတ်စေခဲ့တာတွေ။

“လှုံ ကြိုက်တတ်တဲ့ ဖရုံစေ့၊ စာကျက်ရင်းစား၊ ဒါက ခုစားဖို့ ချဉ်စပ် ခေါက်ဆွဲသုတ်” ဟု မှာ မထားဘဲ ယူလာခဲ့ဖူးတာတွေ။

လှုံ အားပါးတရစားလျှင် ကျေနပ်သလို ငေးကြည့်နေခဲ့တာတွေ။

“ဖျားမှာ ပေါ့၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ နောက်နှစ်ခေါက်လောက် ထပ်ချိုးလေ၊ မတည့်တာတွေ စားဦးလေ၊” ဟု ကရုဏာဒေါသနှင့် ရွံ့ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ။

အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ အချစ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်။

အချစ်ဆိုလျှင်တောင် လှုံယူဆထားသလို မဟုတ်ဘဲ သန့်စင်တဲ့ အချစ်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

“ဒီပုံတွေကလဲ ရှုပ်တယ်၊ ကိုလူပဲ ဆွဲပေး” ဟု ခိုင်းခိုင်း၊ “ရုပ်ရှင်လို ကပ်ပို့” ဟု ပူဆာပူဆာ။ ညကြီးမိုးချုပ် “ပြောင်းဖူးဖုတ်” စားချင်တယ်ဟု ဆိုးဆိုး၊ သိပ်ချမ်းစိမ့်နေလည်း “ကိုလူ ဂျာကင်မဝတ်ရဘူး” ဟု အနိုင်ကျင့်ကျင့်။

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ငုံ့ခံလိုက်လျောခဲ့တာ မေတ္တာတစ်မျိုးပဲ ဆို
တာတော့ ကိုလူဝန်ခံစမ်းပါ။

ကိုလူ လှုံ့ကို ချစ်ပါတယ်။

လှုံ့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေ ကြီးထွားလာအောင် မယုံမရဲဖြစ်လာအောင်
ငဲ့တွေဝေလာအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုလူရယ်။

ကိုလူ လှုံ့ကို သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့ဖူးတာပါ။

မညာကြေးနော် ကိုလူ၊ လှုံ့ နှလုံးသားက ကွန်ပျူတာတစ်ခုလိုပဲ ကို
လူပြုလုပ်ခဲ့သမျှ တစ်ခုချင်း မှတ်တမ်းယူထားတာပါ။

အဲဒါဆို လှုံ့ကို ကိုလူ ဘာလို့ လက်မထပ်လဲ။

မမသက်မာနဲ့ ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်သလဲ။

လှုံ့ဟာ ကိုလူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မ အရည်အချင်းတွေ
မမီလို့ လား။

လှုံ့ ကြိုးစားပါ့မယ် ကိုလူရယ်။

ကိုလူသာ လှုံ့ကို သွန်သင်ပေးမယ်ဆို ကိုလူ လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး လှုံ့ ချ
က်ချင်းရောက်လာမှာ ပါ။

ချစ်တယ်လေ။ လှုံ့က သူ့ကို ချစ်တာကိုး။

အချစ်စိတ်က အမောကို ဖြေစေမှာ ပါ။ အမျက်ကို ပျက်စေမှာ ပါ။

လှုံ့ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် အိပ်ပျော်သွားရသည် ။

အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ လှုံ့က ကိုလူ့အိမ်ရှင်မလေးပေါ့။

သိပ်ကိုကြည်မွေ့ညွတ်နူးစွယ် ကောင်းနေသည် ။

တရေးနီးတော့ လှုံငိုရပြန်သည်။ ။

အိပ်မက်ထဲကလို တစ်သက်လုံး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ရင်နာနာ နဲ့ လက်ခံရပါပြီ။

ရေတစ်ခွက် ယူသောက်ပြီး လှုံ အိပ်မရတော့ပါ။

အစကတည်းက သည် လောက် အရောတဝင် မနေခဲ့ကြဘူးဆို၊

လှုံ သည် လောက် ဒဏ်ရာပြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်။

ချစ်တာကို နောက်တမရပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သည် ဝေဒနာကြီးက ဆိုးရွားလွန်းလို့ ပါ။

တစ်ခုခု အလိုမကျတာဆို ဖေဖေ မေမေတို့ ကို စုပူစုပူ လုပ်လို့ ရတဲ့ အရွယ်ပါ။

လိုချင်တာရှိလည်း စိတ်ကောက်ပြ၊ ဒါမှ မဟုတ် မျက်ရည်ညှစ်ကျပြရုံ နဲ့ ရှေ့ရောက်လာအောင် လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့ကြတဲ့ မိဘတွေပါ။

အခုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ နှစ်ဦးစွာ အိပ်မောကျနေမှာ ပါ။

လှုံ အိပ်မရဘဲ မျက်ရည်ကျ ငိုရှိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိရင် ပြူးပြူးပျာပျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြမှာ ပါ။

လှုံဟာ အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ ကိုလူရယ်။

လှုံ့ကို အလိုလိုက်တဲ့ အထဲ ကိုလူကိုယ်တိုင် ပါခဲ့တာပဲဟာ။ ဒါပေမယ့်လေ လှုံ့မှာ အလိမ္မာရှိပါတယ်။

အရှက်တရား ရှိပါတယ်။

လူးလူးလိမ့်လိမ့် ခံစားနေရတာကို ကြိတ်မှိတ်နေပါ့မယ်။

မေမေက လှုံ့ကို သိပ်ချစ်ပေမယ့်၊ အလိုမတရားလိုက်ပေမယ့် အသိဉာဏ်လေးတစ်ခုတော့ ခေါင်းထဲထည့်ပေးပါတယ်။

လှုံ့ ... ဆိုးနွဲ့မိတာ ကလေးငယ်တစ်ဦးလိုပါ။

သည် နေ့အထိ ဖေဖေ မေမေ စိတ်ထိခိုက်အောင် လှုံ့ကြီးကြီးမားမား အဖြစ်မျိုး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

သည် ကိစ္စလည်း လှုံ့အပြစ်နဲ့ လှုံ့။

လှုံ့ တစ်ဦးတည်းပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေပါ့မယ်။

မေမေတို့ ကို လှုံ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး။

ကိုလူလည်း လှုံ့ကြောင့် ဘာစိတ်ညစ်စရာမှ မကြုံစေရပါဘူး။

ကိုလူရယ် ... လှုံ့အမြဲ ကိုလူရှေ့ ကလေးလို ဆိုးခဲ့တာပါ။

သည် တစ်ခါ လိမ္မာပြပါ့မယ်။

လှုံ့ကို ကိုလူတင် အထင်မကြီးရင် နေပါ။ အထင်မသေးစေရဘူး။

လှုံ့ဆိုတာလေးဟာ ငါနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။

အလကားထိန်းချုပ်မှုမရှိဘူး။ ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ တန်ဘိုးမဲ့လေးပါလို့ ကိုလူဘယ်တော့မှ မယူဆစေရဘူး။

လှုံ့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စတွေ စီးကျကာ မျက်လုံးလေးတွေ မို့အစ်နီရဲနေရသည် ။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ သာနေသောလကို မော့ကြည့်သည် ။

အေးမြသော အလင်းရောင်က လှုံ့ကို လွမ်းစိတ်ကဲစေသည် ။

သည် အချိန်ဆို ကိုလူ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။

မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မည့် သတိုးသားလောင်း တစ်ယောက်အ
နေနဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်နေမှာ ပါ။

အပြစ်မတင်ပါဘူး ကိုလူ။

ကိုလူ လှုံ့အပေါ် မတရားတာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘဲ။

သူ့ဘဝလမ်းခရီးကို သူနှစ်သက်သလို လျှောက်လမ်းခွင့် ရှိတယ်လေ

။

လှုံ့ကို မချစ်တာ လှုံ့ အပြစ်ယူလို့ ရမလား။

သူ့နှလုံးသားနှင့် သူ့ခံစားချက်နှင့်။

လှုံ့ကို အရာမသွင်း အရေးမလုပ်ဘဲ ကလေးလို သဘောထားလိုက်
တာ လှုံ့ မကျေနပ်တော့ရော ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ။

ကြိတ်ငိုရုံကလွဲပြီး လှုံ့ဘာတတ်နိုင်မလဲ။

ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် ဆပ်ကော့လပ်ကော့ အရှက်နည်းနည်း ဟာလေးမှ
မဟုတ်ဘဲ။

အဲဒီလို မိန်းမပျက်လေးသာ ဆိုရင်တော့ အရှက်နည်းပါးစွာ ကိုလူ့ကို
ငိုရှိုက်အပြစ်ပြောဖို့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည်။

ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ကာ မီးကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာ ဖိအပ်ကာ မှောက်လျှက် အနေအထားနှင့် အိပ်
ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။

ကိုလူရယ် ...

လို့ ရင်ပူသလို ကိုလူ မပူရပါစေနဲ့ ။

တကယ့်ကို စေတနာနဲ့ ပါ။

လို့မှာ အမုန်းဆုံးရန်သူရှိရင်တောင် သည် လို ဝေဒနာခံစားရပါစေ
လို့ မကျိန်ရက်ပါဘူး။

“ရန်သူကိုတောင် ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ ဝေဒနာမျိုး မပေးပါနဲ့ ” ဟု
လို့ ဆုတောင်းမိသည် ။

အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အရာမထင်။

လေလုံအခန်းထဲ လှောင်ထားသူလို အသက်ရှူမဝနိုင် ဖြစ်လာရသည်

။

ရေတစ်ခွက်ထပ်သောက်သော်လည်း ရေငတ်မပြေ၊ သုံးလေးခွက်
ဆင့်သောက်သော်လည်း ဗိုက်ထဲရေတွေ ပြည့်ကာ အန်ချင်လာရပြန်၏။
ခေါင်းထဲလည်း မူးရိပ်ရိပ်နှင့် မကြည်လင်ချင်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်
ခြောက်သွေ့သလောက် ရင်ထဲပြည့်နိုင်ကာ ပူလောင်နေ၏။

လို့ အားယူထကာ မေမေ့ကို သွားနှိုးသည် ။

စိုးရိမ်တကြီး မေမေက လှုံ့လက်ဖဝါးလေးနှင့် နှဖူးလေးကို စမ်းပြီး

“ဟင် ... ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား” ဟု ရေရွတ်မှ

“ဪ ... လှုံ့ဖျားနေပြီပဲ” ဟု သိလိုက်ရသည် ။

“သမီးရယ် ... အစောကြီးကတည်းက နေမကောင်းလည်း ပြောပါ
လား... ဟင် ... ပြစမ်း မျက်ခွံတွေ ရောင်အမ်းနေပါလား ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ”

မေမေက

သတိထားမိသလိုမေးတော့

လှုံ့အဖြေရခက်စွာ

စိတ်ကျဉ်းကြပ်ရသည်။ ။

“လှုံ ငိုထားသလား”

“မသိဘူး မေမေ၊ အိပ်မက်တွေတွေ့ မက်တာပဲ၊ ယောင်ပြီး ငိုမိသလားတွေ့ မသိဘူး”

မယုတ်မလွန်စကားကို မေမေက တွေခနဲကြည့်ကာ ယုံချင်ပုံမရ။

မေမေရယ် ... ကိုလူ မေမေ့လောက် လှုံ့ကို ဂရုစိုက်ရင် လှုံ သိပ်ပျော်မိမှာ ပါ။

★

အခန်း (၂)

လှူ ခြံဝရှေ့နောက်တော့ ခြေလှမ်းတန့်ကာ ချန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ပြင်သည်။ ။

“ဒါဆို ... လှူ အောင်ပြီပေါ့”

လူတင်က လှူဘက် လှည့်ကြည့်ပြီးမေးသည်။ ။

“မပြောနိုင်သေးဘူးလေ၊ ကံလည်း လိုသေးတာပဲ”

“လှူ ဖြေနိုင်တာပဲကွာ၊ ဘာ ... မအောင်စရာ ရှိလဲ”

လှူ လျော့ရဲရဲလေး ပြုံးရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ ။

မမသက်မာကတော့ လူတင်နှင့် လှူကြား ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာ၏။ ။

လူတင် လက်မောင်းကို တွဲချိတ်ကာ လူတင်ဘေးနား မခွဲနိုင် မခွာရက် ပုံစံလေးနှင့် ရှိနေသော မမသက်မာဆီ အကြည့်ရောက်တော့ လှူ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်လာရသည် မို့ အကြည့် ကပျာကယာ လွှဲမိသည်။ ။

ဘာလိုလိုနှင့် မမသက်မာတို့ လက်ထက်ခဲ့ကြတာ သုံးလေးလပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ။

လှူလည်း သူတို့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူတို့ အိမ်မရောက်ဖြစ်ပါ။ ။

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတာကြောင့် ကိုလူဆီမှာ လည်း စာသွားမ

သင်တော့ပါ။

သူတို့ စုံတွဲကတော့ လှူတို့ ဆီ မကြာမကြာ လာလည်လေ့ရှိသည် ။

မေမေတို့ နှင့် စကားပြော လှူက စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပြီးတော့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ဝင်ပြောရုံကလွဲပြီး ခါတိုင်းတုန်းကလို ကိုလူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန် မရခဲ့ပါ။

လှူကလည်း စာမေးပွဲနှင့်မို့ အခြားကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲခဏထုတ်ထား ကာ စာပဲ ဖိကြိုးစားရသည် ။ ကိုလူက မေးခွန်းဟောင်းတွေကို မောင် အေးနှင့် ပေးခိုင်းသလို ဖြေနေတော့လည်း တာဝန်မပျက် ဖုန်းနှင့် လှမ်း မေးသည် ။

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ကိုလူ” ဟု လှူ ပြောမှ “အင်း” ဟု ကျေနပ်သလို ရေ ရွတ်၏။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာအချိန်တွေကိုတော့ လှူပြန်ပင် မတွေးချင် တော့။

စိတ်အဆင်းရဲဆုံး အချိန်တွေမို့ ပြန်တွေးမိလျှင်ပင် ငိုချင်စိတ် ဝင်ရ သည် ။

ကိုလူက သိပ်ပျော်သလောက် မမသက်မာကတော့ ခပ်ငေးငေးပဲ ရှိ နေသည် ။

သည် လို ယောက်ျားမျိုးကိုရတာ မမသက်မာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ဟု လူကြီးတွေပြောတော့ လှူစိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တစ်စက်ကျသ ည် ။

မမသက်မာက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားပုံလည်း မရ။ ပျော်မြူးပုံလည်း မရ ဘဲ တည်ငြိမ်နေတော့ လှူ နားမလည်နိုင်အောင်ပါ။

လှုံက သူတို့ ဘေးမှာ အမြဲရှိနေရတာမို့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းရသည်။ ။

ကိုလူကရော မမသက်မာကရော “ညီမလေး ... ညီမလေး” နှင့် လှုံ
ကို အရေးပေးတော့ အင်အားမပါစွာပဲ ပြုံးနေခဲ့ရသည်။ ။

လှုံအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။

လှုံ နှလုံးသားလေး သည် လောက် ပွန်းပဲ့ထိရှသွားတာ ကိုလူပင်
ကောင်းကောင်း သိပုံမရခဲ့။

“အိမ်ဘက် လိုက်ခဲ့ဦးလေ၊ မငြင်းနဲ့ နော်၊ စာမေးပွဲလဲ ပြီးနေပြီဟာ”

ကိုလူစကားကြောင့် လှုံအငေးတွေ ပျက်သွားရသည်။ ။

“လိုက်ခဲ့လေ ... အပျင်းပြေပေါ့”

မမသက်မာကပါ ဝင်ပြော၏။

လှုံ အားနာသလို ပြုံးကာ ငြင်းရခက်နေမိသည်။ ။

လုံးဝ မရည်ရွယ်တာတော့ အမှန်ပါ။ ခြံဝဘက် လိုက်ပို့မိတာလည်း
မပျောက်နိုင်သေးတဲ့ အကျင့်ဟောင်းလေးကြောင့်။

“နောက်မှ လာလည်ပါ့မယ်”

“အမိပွယ်မရှိတာကွာ၊ လိုက်ခဲ့၊ ကိုလူပြန်ပို့ပေးမယ်”
ယတိပြတ်ပြောတော့ မငြင်းသာပဲ ပါလာရသည်။ ။

“ကိုကို မနက်ကျ စောစောထရမယ်နော်၊ သက်မာသွားစရာရှိတယ်၊
လိုက်ပို့ရမယ်”

“ဘယ်တုန်းကများ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ဖူးလို့
လဲ ... ပြော”

ကိုလူက မော့ကြည့်နေသော သက်မာ နာဖျားလေးကို ဖိညှစ်ကာ ချုံ
သာနူးညံ့စွာ ပြန်မေးလိုက်တာ လှည့်မကြည့်သော်လည်း မြင်လိုက်သည်
။

“ကိုကိုကို ကြုံပြောထားတာ”

“ဟား ... ဟား ... ပြောင်းပြန်ပါလား၊ အိပ်ပုတ်မလေးကို ကိုကိုပဲ နှ
စ်ခါ သုံးခါ နှိုးရတာပါကွာ”

ကိုလူ့စကားကြောင့် သက်မာက ကိုလူ့ လက်မောင်းကို ထုသည် ။

“လှုံ”

မမသက်မာ လက်ကလေးကို တယုတယ ဆုပ်ထားပြီး လှုံကို
ကျော်ကြည့်ခေါ်တော့ ...

“ဘာလဲဟင်” ဟု ရှေ့တူရှုကိုကြည့်ပြီး မေးရသည် ။

“ဒီ ဘယ်နှစ်ခုမှန်းလဲ”

“မမှန်းတတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလေးမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ၊ ရယ်ရတယ်”

စ , ချင်သလိုပြောတော့ လှုံသက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ချသည် ။

“လှုံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့”

“ထင်ရတာပါပဲ”

လှုံ့စကားကို မမသက်မာ ရယ်သည် ။

သူတို့ အိမ်ရောက်တော့ လှုံ့ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားရစ်ကာ
ထွက်သွားကြပြီး ခဏကြာမှ ပြန်ထွက်လာသည် ။

“လှို ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ၊ လှိုအိမ်ပြန်တာနဲ့ အိပ်မှာ ၊ ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး မမသက်မာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မိုင်လိုဖြစ်ဖြစ် သောက်ရမယ်၊ ဖျော်လိုက်မယ်နော် ခဏလေး”

“ရပါတယ် မမသက်မာရယ်၊ လှို အားနာလိုက်တာ”

“မဟုတ်တာဘဲ”

မမသက်မာ မီးဖိုဆောင်ဘက် ဝင်သွားတော့ ဧည့်ခန်းမှာ လှိုတစ်ဦး တည်း ကျန်ရစ်သည် မို့ ဘာရယ်မဟုတ် ဝင့်ကြွားစွာ နေရာယူထားသော မင်္ဂလာမောင်မယ် ဓာတ်ပုံကြီးကို အနီးကပ် သွားကြည့်မိသည် ။

ကိုလူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဓာတ်ပုံတွေရော ဗီဒီယိုခွေပါ လှို ကြည့်ပြီးသားပါ။

သို့သော် ခုလိုမျိုး ပုံကြီးချဲ့ထားတော့ ပိုရုပ်လုံးကြွကာ လိုက်ဖက်တင့် တယ်မှုက ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လာ၏။

လက်ကလေးပိုက်ကာ ခပ်ကြာကြာကြည့်နေမိပြီးမှ သတိဝင်ကာ ချာခနဲလှည့်လိုက်တော့ ကိုလူက လှိုကို အသံမပေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေတာ တွေ့သည် ။

လှို မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူသွားရသော်လည်း ချက်ချင်းပဲ ဟန်တင်း ကာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးလိုက်သည် ။

“လှို ကြည့်နေတာပါ”

ပါးစပ်က ထွက်မိထွက်ရာ ပြောမိသည် ။

ကိုလူက တဖြည်းဖြည်း ပြုံး လာပြီးမှ ...

“လာ ... ထိုင်လေ လှူ” ဟု ခုံကို ညွှန်ပြလျက်ပြောသည်။ ကိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ခပ်ငုံ့ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက် လာရသည်။ ။

“လှူ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလေ၊ တည်ငြိမ်သင့်ပြီ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သ တိပေးရသေးသည်။ ။

ဟိုတုန်းကတော့ ကိုလူနှင့်တွေ့လျှင် ပြောစရာစကားတွေ ပြောမကု န်အောင်ပါ။ ကိုလူ ပြန်ချိန်အထိ လှူစကားတွေက အဆက်ဖြတ်မရအော င် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် အခု အနေအထားမှာ ယုံစရာမရှိတော့။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော်လည်း ပြောစရာစကား ရှာမရဘဲ တိ တ်ဆိတ်မှုသာ ကြီးစိုးထား၏။

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလည်း လှူကသာ တရစပ်ပြောတာ ကိုလူက သ ည်းခံနားထောင်ခဲ့ရုံ သက်သက်။

လှူက စကားနည်းသူပါ။ သို့ပေမယ့် ကိုလူရှေ့ရောက်လျှင် ပြောစရာ တွေ ဘယ်ကဘယ်လို ရသည် မသိ။ လှူကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩရသည်။ ။

“လှူ ...”

ကိုလူခေါ်တော့ ခေါင်းလေးမတ်လာရသော်လည်း အကြည့်ကတော့ စားပွဲပြင်မှာ ပဲ ရပ်တန့်နေသည်။ ။

သည် စားပွဲပြင်ကို တစ်နေ့သော ရက်တစ်ရက်က ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ငိုခဲ့ဖူးတာ ပြန်သတိရသည်။ ။

“မမသက်မာက အလကား အပင်ပန်းခံနေတယ်၊ လှူ မဆာပါဘူးဆို

မရဘူး”

ပြောစရာမရှိတော့ ရှိတာကြံဖန် ပြောရသည်။ ။

ကိုလူ အိမ်လာလည်း “စားပြီးပြီလား၊ မမသက်မာရော ဟင်” ဆိုတာ လောက်ပဲ လှုံ မေးတတ်ခဲ့သည်။ ။ မမသက်မာပါ ပါလာလျှင်တော့

“ဟာ ... မမသက်မာတို့ လာလာ” ဟု ဖိတ်ခေါ်ကာ “ဒါ .. လှုံချက် တာ စားနော်” ဟု တိုက်ဆိုင်လျှင် ကျွေးတတ်ရုံလောက်သာ လှုံ ပြောတတ်သည် ပဲ။

“လှုံ နေကောင်းရဲ့ လား”

ကိုလူက သေချာစဉ်းစားပြီးမှ သည် မေးခွန်းကို မေးလိုက်ပုံ၊ လှုံ ဆတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စေ့သွားရသည်။ ။

“လှုံကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဖြူရော်ရော်နဲ့ ၊ စာမေးပွဲမှာ သိပ်ပင် ပန်းသွားလို့ လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုလူနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ မျက်စိထဲ ထင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။”

“အင်း ... တစ်ခုခုတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့”

မမသက်မာ ထွက်လာတာမို့ လှုံတို့ စကားစပြတ်သွားသည်။ ။ ဘာပဲပြောပြော လှုံဝမ်းသာသည်။ ။ ကိုလူနဲ့ အကြာကြီး စကားမပြောချင်ပါ။

“ကဲ ... သောက်လိုက် လှုံ”

လှုံကိုပြောရင်း ကိုလူကို တစ်ခွက်ကမ်းပေး၏။

“ရပါတယ် မမသက်မာရယ်၊ လှုံ ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ”

အားနာနာနှင့် လှုံမသောက်ချင်ဘဲ ဖိသောက်ရသည်။ ။

“လှုံ ပြန်တော့မယ်နော်”

ပါးစပ်က နှုတ်ဆက်သလို လူကလည်း ထရပ်ပြီးသား။

“နေဦးလေ၊ ကိုလူ လိုက်ပို့မှာ ပေါ့”

“ရပါတယ်၊ နီးနီးလေးဟာ၊ ခါတိုင်းလဲ လှုံပြန်နေကျပဲ”

လှုံက မပွင့်တပွင့်ပြီးရင်း ပြောတော့ လူတင်က လှုံကို ခပ်တင်းတင်း မော့ကြည့်တာမို့ လှုံမျက်နှာ လွဲဖယ်နေမိသည် ။

လှုံ စကားမှားသွားပြီ။

ခါတိုင်း ဘယ်တစ်ခါတုန်းက လှုံတစ်ဦးတည်း ပြန်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ။

အမြဲတမ်း ကိုလူ အိမ်အထိ လိုက်ပို့နေကျပါ။

လှုံ ဘာလို့ သည် လိုပြောလိုက်မိတာလဲ။

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ကာ ခြေလှမ်းစသည် ။ ကိုလူပါလာတာလည်း သိသည် ။

မမသက်မာကို လှည့်ကြည့် နှုတ်ဆက်ရသည် ။

ခြံဝင်းတံခါးကို မောင်အေးပြန်ပိတ်ပြီး လှုံတို့ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ကိုလူက ခပ်တိုးတိုးစကားစသည် ။

“လှုံ လှုံ ... ဘယ်တုန်းက ဒီလို ညဘက် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖူးလို့ လဲ”

လှုံ ထင်ထားသလိုပင် မှားသွားသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ကောက်တာပါပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလူ၊ လှုံ ညဘက် ကျူရှင်ကပြန်လဲ ဒီလမ်းတွေကို

တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဪ ... ဪ”

လှို လက်ကလေးပိုက်ကာ ခပ်မှန်မှန်ပဲ လျှောက်နေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ကို ခြေတစ်လှမ်းမျှ မလျှောက်ရဘဲ ရောက်သွားချင်လှသည်။

“လှို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုလူ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ခရီးထွက်ရမယ်၊ လှို သိပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မသိသေးပါဘူး”

“အင်း ... အဲဒါ လှို ဘာမှာ မလဲ”

“မှာ စရာမရှိပါဘူး ကိုလူ”

“လှို စကားတွေက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ပြတ်တောက်တောက်နဲ့ ၊ လှို ကိုလူကို ဘာမကျေနပ်တာရှိလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မကျေနပ်တာ မရှိပါဘူး” ဟု လှို ကမန်းကတန်း ငြင်းပစ်ရသည်။

“ဒါဆို လှို ဘာလို့ မလာတာလဲ”

လှို ဖြေစရာမရှိ။

သိနေတယ် ကိုလူရယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ လှိုကို သည် မေးခွန်းတွေကို ကိုလူမေးလာမယ်ဆိုတာ ...။

“ဟိုလေ မေမေက အနှောင့်အယှက် မပေးရလို့ မှာ ထားလို့ ပါ”

လှုံ့စကားကို ကိုလူ ခေါင်းခါသည်။ ။

“မဆိုင်တာပဲကွာ ... အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး”

“ကိုလူတို့ မမသက်မာတို့ သဘောကို လှုံ့မှ မသိတာ ...”

“အခု သိပြီဆိုတော့”

“ကိုလူက အရင်လိုမှ မဟုတ်တာ”

“ပြောင်းလဲသွားပြီလား”

ဒါပေါ့”

ကိုလူနှင့် စကားပြောရင်း လှုံ့ရင်တွေ ပေါ့ပါးလာသလိုလို။

အိမ်ရှေ့ရောက်လာတော့ ကိုလူက လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ ။

တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်ကာ အိမ်ထဲဝင် တံခါးပိတ်ပြီးတော့မှ အားရပါးရ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ ။

ကိုလူရယ် ...

လှုံ့ တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်နေတာ သိနေတယ်နော်။

ကိုလူ့ စကားတွေကလည်း ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းပါ။

တကယ်ဆို “ပြောင်းလဲသွားပြီလား ... ”ဟု ခန့် တဲ့ တဲ့ ထောက်မေးဖို့ ထက် “ကိုလူ့စိတ်က အရင်အတိုင်းပဲ၊ လှုံ့ ကိုလူ့အပေါ် မမာကျောပါနဲ့” လို့ ဘာကြောင့်မပြောတာလဲ။

ကိုလူ့စိတ်ကို ကိုလူယုံဖို့ အဓိကပါ။

လှုံ့က မိန်းကလေး ... လှုံ့ ဆင်ခြင်သင့်တာ နားလည်ပေးပါ။

ရင်မှာ အချစ်မလျော့သေးပေမယ့်လည်း ခပ်ခွာခွာနေဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်တာ လို့ မှန်ရဲ့ လား။

တစ်ခါပဲ ခံစားပါရစေ။

သည် တစ်ခါဆို လို့ ဘယ်လိုမှ နာလန်ထူလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုမှာ လိုက်မျောဖို့ လှုံ့မတွေးတော့ပါဘူး။ သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးမှ ပြန်စဖို့ လှုံ့ အားမထုတ်တော့ဘူး။

လှုံ့ဘဝမှာ ကိုလူ ရှိမလာနိုင်တော့သလို ကိုလူ့ဘဝအတွက် လှုံ့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

သည် လို အနေအထားမှာ နေ့တိုင်းတွေ့ အရောတဝင်နေ ... သံယောဇဉ်တွေ ပိုလာကြရင် ...

လှုံ့ ရင်မဆိုင်ရဲပါဘူး။

ကိုလူ့ဇနီးသည် ဟာ လှုံ့အစ်မပါ။

ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပါလို့ ခုလိုကြုံရတာဆိုရင်တောင် သည် လောက်နဲ့ ပဲ ကြေပါစေတော့။

ပေါင်းစပ်လို့ မရတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ ကြာလေ ဝေးသွားလေလည်း ဖြစ်ဖို့ မရှိဘူးနော်။

ကိုလူလည်း လှုံ့ဘဝလေးထဲက ပျောက်ဆုံးသွားမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မမသက်မာက လှုံ့တို့ အမျိုး မဟုတ်လား။

မတွေ့ချင်လည်း တွေ့။ မခေါ်ချင်လည်း ခေါ်နေရမယ့် အနေအထား မို့ လှုံ့အရမ်းပဲ အနေတက်ရမှာ ပါ။

နောက်တော့လည်း လှုံ့ဘဝနဲ့ လှုံ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာ ပါ။

ကိုလူကို သွေးအေးအေးနဲ့ ပုံမှန်ဆက်ဆံနိုင်မယ့် တစ်နေ့ကျရင် ရင်ထဲရှိတာတွေ မေ့ပျောက်ထားပြီး အပေါ်ယံစကားလှလှလေးတွေ အကြာကြီး ပြောဖြစ်မှာ ပါ။

အစကတည်းက ပိတ်ထားတဲ့ လှုံ့အသည်းလွှာ တံခါးချပ်က ခုချိန်မှာတော့ ပွင့်လာဖို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အပြင်မှာ သိပ်မှောင်နေပြီဖို့ တံခါးဖွင့်လည်း အလင်းရောင်ရမယ် မထင်တော့ဘူး။ အမှောင်ထုကိုသာ မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာ သိနေတော့ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးလေး သူဟာသူ ရှိနေတာပဲ လှုံ့ လိုချင်ပါတော့တယ်။

ပွင့်လင်းဖို့ ဆိုတာ သိပ်ကိုနောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

အရင်တုန်းကလို နွေးထွေးရင်းနှီးမှုဆိုတာလည်း သည် တစ်သက် ပြန်ရရှိတော့မယ် မထင်ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလကတောင် လှုံ့စိတ်ကို လှုံ့နိုင်ခဲ့သေးတာ ခုချိန်မှာတော့ လှုပ်ခတ်ပါတယ်။ တုန်လှုပ်ပါတယ်ဆိုတာ ဟိုအချိန်နဲ့ ပြန်နှိုင်းရင် သိပ်ကို သေးငယ်သွားပါပြီ။

“လှုံ့ ... သမီးလေး”

“ရှင် ... မေမေ”

တံခါးကို မှီရပ်ရင်း အတွေးရှည်နေမိတာ မေမေခေါ်တော့ လန့်သွားရသည် ။

“ကိုလူ လိုက်ပို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“ပြန်သွားပြီလား ...”

“အင်း ...”

“သမီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ကိုလူအကြောင်းပါ မေမေ”

မေမေက လှုံ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ။ လှုံ့ မညာချင်တာမို့ အမှန်ပဲဖြေမိသည်။ ။

“ဘာအကြောင်းတွေများလဲ သမီး”

“ဪ ... ကိုလူ အိမ်ထောင်ကျတာ ကြာပြီလို့ ပါ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

မေမေက အပြုံးနှင့်ပြောရင်း လှုံ့မတွေးဖူးသော အထူးအဆန်း စကားတစ်ခွန်း ပြောလာ၏။

“လှုံ့လေးလဲ အဒေါ် ဖြစ်ရဦးမှာ ပေါ့”

“ဟင် ...”

လှုံ့ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်မိသည်။ ။

“မမသက်မာ”

စကားဆက်ရခက်စွာ လှုံ့ ရပ်တန့်သွားတော့ မေမေက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလူ ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဪ ...”

ရင်မှာ နှင့်ခနဲ ကြွေသည်။ ။

လှုံသည် လို မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်တယ်နော်။

ကိုလူ တစ်ယောက်လုံးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီပဲ။

လောကအလယ် ရောက်မလာသေးတဲ့ ဟာလေးကို နွေးထွေးကြည်
နူးစွာ ကြိုဆိုလက်ကမ်း သင့်တာပေါ့နော်။

မမသက်မာနဲ့ လှုံက တစ်ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် တခြားဝမ်းကွဲတွေလည်း
မရှိတာကြောင့် သိပ်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ။

မမသက်မာကလေးက လှုံကလေးပေါ့။ လှုံ တူလေး တူမလေးပဲ ဖြစ်
လာမှာ လေ။

သည် စကားကို ကြားရတာ လှုံ ပျော်ရမှာ ။ ဒါမင်္ဂလာစကားပဲ။ ဘာ
ယူကျုံးမရ ဖြစ်စရာရှိလဲ။

လှုံ ကိုလူကို မျှော်လင့်နေမိသလား။

“ဘုရား ...”

လှုံ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရသည် ။

မတွေးစကောင်း တွေးစကောင်းပါလား။

လှုံဟာ လှုံ တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တွေနဲ့ စိတ်အလိုလိုက်တွယ်ငြိ
ခဲ့တာတွေ ခုချိန်မှာ ရပ်တန့်ဖို့ တော်ပြီ။

အတွေးညစ်ညစ်တွေ ထုတ်ပစ်မှ လှုံနှလုံးသား လတ်ဆတ်ဖြူစင်
လာမှာ ။

ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့။

“လှုံ...”

“ရှင် ...”

“သွားအိပ်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

အိပ်ရာပေါ် လူကရောက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာက လှဲနေသော်လည်း စိတ်အစဉ်က အိပ်ဖို့ ကို သဘောမတူသေးဘဲ ပြေးလွှားရှုပ်ထွေးနေသည်။ ။

ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ရင်ထဲဆို့နှင့်လာမှုကို ဖြေဖျောက်သည်။ ။

ကိုလူပျော်နေမှာ လား။

မမသက်မာကို အရင်ကထက် ဂရုစိုက်ကြင်နာကာ၊ ညှာတာဖေးမတာတွေဟာ အဲဒါနဲ့ လည်း ဆိုင်ကောင်းဆိုင်မှာ ပေါ့နော်။

ဖြောင့်ဖြူးသာယာတဲ့ ဘဝလေးမှာ စိုပြည်ကြည်နူးစရာ ရင်သွေးလေး ရတော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကျေနပ်စဖွယ်လဲ။

လှုံ့ မနာလို မဖြစ်မိတာတော့အမှန်ပါ။

ဒါပေမယ့် ပြောရခက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးတော့ ရင်ကိုရိုက်ခတ်တာပါပဲ။

စာမေးပွဲလည်း ပြီးသွားပြီမို့ လှုံ့အားလပ်နေတော့မှာ သေချာသည်။ ။ ဘာအလုပ်မှ မရှိလျှင် သည် အကြောင်းအရာတွေဆီ စိတ်ခဏခဏရောက်မည်မို့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

လှုံ့ ရင်ထဲက ဒါဏ်ရာတွေ ကျက်ချင်ပြီကွယ်။

ပျော်စရာကောင်းမယ့် ရက်သစ်လေးတွေ လှုံ့တောင်းတမိပါပြီ။

ညစ်နွမ်းခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို အပျော်သစ်တွေ အတွေးသစ်တွေနဲ့

လန်းဆန်းစေပါမယ်။

လှုံ ကိုလှုံကို လုံးဝမေ့ပစ်ပါတော့မယ်။

လှုံတစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်နေမိတော့သည် ။

★

အခန်း (၃)

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လျှောက်ထားတုန်း ကျောင်းမတက်ရခင် နေ့တစ်နေ့မှာ တော့ စောစီးစွာပဲ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားရသည်။ ။

“မမသက်မာ ယောက်ျားလေးမွေးတယ်” ဆိုသော စကားစုက လှုံ့ ... နှလုံးသားကို သိမ့်ခနဲ တုန်ခါစေသည်။ ။

“ဟယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ်”

လှုံ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောမိသည်။ ။

ဆယ်တန်း အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က လှုံ့အောင်တာကို သူတို့ အောင်သလို ပျော်ခဲ့ကြတာ ကိုလူနှင့် မမသက်မာ အခုသူတို့ သားဦးလေးရတော့ လှုံ့လည်း ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပျော်သည်။ ။

“မမသက်မာရော ... နေကောင်းရဲ့ လား မေမေ”

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ ၊ သမီးလဲ သွားကူညီဦး၊ ဆေးခန်းလဲ လိုက်သွား၊ ကိုလူနဲ့ တစ်ရပ်တည်းတော့၊ ချစ်စရာကြီး”

မေမေ အားပါးတရ ပြောတာကို လှုံ့ ပြုံးနေမိသည်။ ။

သည် လောက် မွေးကင်းစ သေးသေးလေးကို မေမေတို့ လူကြီးတွေ မို့ ကောက်ချက်ချတတ်သည်။ ။

လှုံ့တော့ သည် လောက်ပေါက်စနလေးဆို ဘယ်သူနှင့်တူမှန်း ခန့်မှ

နိုးတတ်မှာ မဟုတ်ချေ။

ကိုလူတို့ အိမ်ရောက်တော့ ကိုလူက လှုံကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည် ။

မမသက်မာ အမေ ကြီးကြီးသန့်လည်း ရှိနေ၏။

“လှုံ သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲ ကိုလူ”

ကိုလူက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးသည် ။

သည် တစ်ကြိမ်လောက် ကိုလူမျက်နှာကြီး ဝင်းပနေတော့ လှုံတစ်သက် မမြင်ဖူးခဲ့တာမို့ တအံ့တဩလေး ငေးကြည့်ယူရသည် ။

ကြီးကြီးသန့်ကလည်း မြေးဦးကြီးအတွက် တပြုံးပြုံးပါ။

“လှုံ ... ဆေးခန်းလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... လိုက်မှာ ပေါ့”

ကိုလူမေးတာကို တက်တက်ကြွကြွပဲ ခေါင်းညိတ်မိသည် ။

မမသက်မာဆီရောက်တော့ “နီတာရဲလေး” ကိုကြည့်ရင်း လှုံ တခစ်ခစ် ရယ်မိသည် ။

အသည်းယားစရာမို့ ရင်ထဲ ကျလိကျလိနှင့်

လှုံကို မမသက်မာက အကြာကြီး ပေးချီထားသည် ။

“ချစ်စရာလေးနော်၊ အိပ်နေတာပဲ၊ သားကြီး ထ ... ထ”

လှုံ မထိရက်ထိရက်နှင့် နှိုးတော့ “ဝါးခနဲ” အော်တော့သည် ။

“ဟိတ်ကောင် ... အာပြလေး၊ ကြည့်စမ်း လျှာလေးက ရဲတွတ်နေတာပဲ”

လှုံ တော်တော်နှင့် မမသက်မာဆီမှ မပြန်ဖြစ်။

ကိုလူကတော့ နွမ်းနယ်နေသယောင်ရှိသော မမသက်မာကိုသာ လက်ဖျားလေး ဆုပ်ကိုင် အားပေးနေသည်။ ။

“မမသက်မာ ချစ်လားဟင်”

“အဟင်း ... အခုတော့ သိပ်မချစ်သေးဘူး”

“အင်း ... ဟုတ်လား၊ လို့တော့ အရမ်းအသည်းယားတာဘဲ”

ကိုလူက လို့ကို ဘာရယ်မဟုတ် ငေးနေတော့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြောဆို နေထိုင်လိုက်မိတာကို ရှက်သွားရသည်။ ။

ကိုလူသားလေးကို လှုံ့ချစ်လိုက်တာ ကိုလူရယ်။

လှုံ့ တူလေးဆိုတာထက် ကိုလူသားလေးမို့ ပိုပြီးချစ်ရတာ လှုံ့ မညာ ချင်ပါဘူး။

အပြန်လမ်းမှာ လှုံ့ တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ။

“လှုံ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုလူ၊ အားမနာနဲ့ နော်၊ မမသက်မာနဲ့ လှုံ့က ညီအစ်မအရင်းတွေလိုပါ၊ လှုံ့ နေ့တိုင်း လာခဲ့ပါ့မယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ လှုံ့လည်း အားနေတာပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

“မလိုပါဘူး ကိုလူရယ် ... ဒီလိုသာဆို ကိုလူကျေးဇူးတွေကို ဆပ်လို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာကျေးဇူးတွေလဲ”

“စာပြ ပေးခဲ့တာပေါ့”

လှုံ့စကားကြောင့် ကိုလူငြိမ်သွားသည်။ ။

အတိတ်ကိုများ ကိုလူ့စိတ်တွေ ပြေးလွှားသွားသလား။

“ကိုလူ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စေတနာနဲ့ သင်ပေးခဲ့လို့ လှူအင်္ဂလိပ်စာ ကို အခြေခံကောင်းခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ကိုလူ ကျေးဇူးပေါ့”

“ဒါဆို လှူက ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ လှူ တကယ်စေတနာနဲ့ ကူညီချင်တာပါ ၊ စေတနာမပါရင်တောင် တာဝန်ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ မမသက်မာက လှူ အစ်မပဲလေ၊ လှူတို့ မှာ ဒီညီအစ်မပဲ ရှိတာပါ၊ ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ဒီလိုအ ရေးကြုံရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရမလား”

လှူ စိတ်ထဲရှိသလိုပဲ ပြောချမိသည် ။

“လှူ ဘာမှ မလုပ်ပေးရင် ကိုလူ သိပ်ပင်ပန်းမှာ ပေါ့၊ လှူ လိုအပ်တာ အကုန် လုပ်ပေးမှာ ပါ၊ မေမေကလည်း မှာ လိုက်တယ်”

“လှူရယ်”

လူတင် ... သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိသည် ။

“လှူ့ သဘောပါ၊ လှူ စေတနာပါတယ်ဆိုတာလဲ ကိုလူ သိပါတယ်”

“လှူတို့ ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာတွေ မလိုပါဘူး ကိုလူရယ်၊ လူရင်း တွေပဲဟာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီရမှာ ပေါ့”

လှူ အမှန်တကယ်လည်း မမသက်မာအတွက် လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင် ပေးသည် ။

ကြီးကြီးသန့် စီမံပေးသမျှ လှူက အသေးစိတ် လုပ်ပေးရသည် ။

ကလေးအတွက်ရော၊ မမသက်မာအတွက်ရော၊ ကိုလူအတွက်ပါ လှူ မနားတမ်း ပင်ပန်းရသည် ။

မမသက်မာက တဖွဖွ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် လှုံကတော့ မပွင့်တပွင့်
သာ ပြုံးနေခဲ့သည်။ ။

ကိုလူ့ကိုတော့ လှုံ မှန်တန်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ။

ပြောစရာရှိတာလောက်ပဲ ပြောကာ နှစ်ဦးတည်း ခပ်ကြာကြာတွေ့
ဆုံ စကားပြောခွင့်ကို လှုံမပေးခဲ့ပါ။

မမသက်မာ နေကောင်းလာတော့ ကိုလူတို့ အိမ်ဘက် လှုံလုံးဝခြေဦး
မလှည့်တော့။

နီတာရဲလေးကို မကြာခဏ သတိရသော်လည်း မသွားဘဲ နေလိုက်
သည်။ ။

လှုံအကူအညီမှ သူတို့ မလိုအပ်တော့ဘဲ။

လှုံမသွားတော့ မမသက်မာတို့ က လှုံတို့ အိမ် လာလည်သည်။ ။

ကိုလူ့သားလေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကိုတော့ မလွဲသာမရှောင်သာပဲ လှုံ
သွားရသည်။ ။

သူတို့ ဘာနာမည်တွေပေးပေး လှုံကတော့ “သားသားလေး၊ သား
သားလေး” နှင့် ပါးစပ်ဖျားက မချနိုင်ဘဲ အပြစ်ကင်းလှသော ကလေးကို
ချစ်မဝနိုင်အောင်ရှိသည်။ ။